

[Kurt Hansen.]

at de løsninger, der kommer fra folketinget, bliver på kapitalens betingelser, uanset om regeringen er borgerlig eller socialdemokratisk. Det varslede overgreb mod lønarbejderne har med al ønskelig tydelighed vist, at vi har ret. Nu gælder det mere end nogen sinde, at kampen må føres på arbejdspladserne.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Som svar på den forespørgsel, vi nu skal behandle, kan jeg svare, at det er en klar målsætning for regeringen og dermed også for socialdemokratiet at yde ethvert rimeligt bidrag for at modvirke, at danske arbejdspladser bliver nedlagt, uden at der er nogen rimelig grund til det. Det har vi givet udtryk for på forskellig måde, ikke blot i udtalelser og ikke blot i ord, men også i form af konkrete forslag. Jeg skal her blot minde om det forslag, som også lige blev omtalt nu, nemlig forslaget om en statslig bistandsfond, som skal hindre, at sunde virksomheder nedlægges netop på grund af midlertidige økonomiske eller det, vi kalder likviditetsvanskeligheder.

Vi kan da ikke se bort fra, at der også forekommer tilfælde, hvor arbejdspladser nedlægges, fordi ejeren ser en fordel i at flytte sin kapital til udlandet. Det er dog regeringens opfattelse, at betydningen for den samlede produktion og beskæftigelse af den slags tilfælde er ret beskeden, også sammenholdt med de tilfælde af virksomhedslukninger, som regeringen søger at imødegå ved oprettelse netop af den statslige bistandsfond.

Jeg siger ikke dette for at bagatellisere de problemer, der kan rejse sig for den, der bliver arbejdsløs i de enkelte tilfælde, men det er nu nyttigt at have et korrekt indtryk af proportionerne for sig, når man skal vurdere sager af denne art.

Vi må samtidig gøre os klart, at hvis vi ville gribe ind over for sådanne tilfælde, så griber det også ind i en række internationale forpligtelser. Det griber ind i forholdet til en række internationale organisationer, som vi er tilsluttet. Omvendt mener jeg også, at det er vigtigt at understrege, at der igennem det internationale samarbejde, bl. a. omkring de multinationale selskaber, også er nogle muligheder for at få resultater i

positiv retning, som kan mindske de problemer, som ordføreren for forespørgerne netop nævner at der vitterlig er.

Regeringen har fundet det hensigtsmæssigt, ikke at jeg, men derimod økonomiministeren, som er den, der har med disse sager at gøre, giver tinget en kort redegørelse for de muligheder, vi har, eller de muligheder, vi måske ikke altid har, for at hindre sådanne kapitalbevægelser.

Økonomiministeren (Per Hækkerup):

Det er vel naturligt, at man opfatter forespørgslen som i virkeligheden omfattende to spørgsmål. For det første spørgsmålet om, hvilket omfang sådanne kapital- og virksomhedsflytninger fra Danmark til udlandet har. For det andet spørgsmålet om, hvad motiverne for at foretage en sådan flytning er.

Om det første spørgsmål vil jeg gerne sige, at den kapital, som fra dansk side investeres i udlandet, investeres enten i form af, at man opretter virksomheder i udlandet, eller i form af, at man erhverver sig indflydelse på udenlandske virksomheder, som regel i form af køb af aktier. Sådanne kapitaloverførsler plejer vi at kalde de direkte investeringer, i modsætning til de såkaldte porteføljeinvesteringer. Disse direkte investeringer fra Danmark i udlandet, altså den overførsel af kapital, der sker fra Danmark til udlandet, andrager et beløb på omkring 500-600 mill. kr. om året. Når man tager i betragtning, at den samlede erhvervsinvestering i Danmark har en størrelsesorden af ca. 24 mia kr., og når man tager i betragtning, at af dem er de direkte industriinvesteringer i Danmark af en størrelsesorden på ca. 5 mia kr., så må man erkende, at den del af de danske investeringer, som foretages i udlandet, altså er af en forholdsvis begrænset karakter.

Vedrørende spørgsmålet om, hvad det er for motiver, hvad det er for en karakter, disse kapitaloverførsler har, kan der være grund til at pege på, at kun ca. $\frac{1}{3}$ af de kapitaloverførsler, der foregår fra Danmark til udlandet, foregår i industrielle produktionsvirksomheder, mens $\frac{2}{3}$ foregår i handels- og servicevirksomheder. Det må vel nok betragtes som en ganske naturlig form for erhvervsvirksomhed, at danske virksomheder, som ønsker at forbedre deres eksport-